

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: וידר	שם פרטי: סילביה
----------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: בוטנרו		בלועזית Butnaro	
שם פרטי איתו נולדתי: סילביה		בלועזית Silvia	
עיר לידה: בוקרשט		בלועזית Bukarsht	
שם פרטי ושם משפחה של האב: משה		שם פרטי ושם נעורים של האם: בטי אנג'לוביץ	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוקרשט		בלועזית Bikarsht	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: פיאטרה ניימץ, פלוישיטי (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: מחנה עבודה ברומניה		תאריך השחרור: 1944	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי		שנת עליה: 1951	
		טרנסילבניה	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נולדתי ברומניה בשנת 1941 בעיר הבירה בוקרשט. הוריי היו בעלי חנות בבוקרשט וגם לסבי וסבתי היה עסק. חיינו טוב עד שפרצה המלחמה. אני זוכרת ריצה לילית מהבית שגרנו בו אל תוך שטח בית החולים שם היה מקלט, בכל זמן שהיו אזעקות. לא היה מקלט או דר ביטחון בקרבנו. מאוחר יותר לקחו את אבי למחנה עבודה, אמי לתה מאוד ואותי השאירו אצל משפחה אומנה עד שאמא הבריאה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

הייתי אז ילדה קטנה ולא היינו יכולים להמשיך לגור בבוקרשט. גורשנו ממקום למקום לפלויישט ופיאטרה ניאמץ, חיינו במחנה עבודה. אמא התנדבה לעבודה ואני כילדה קטנה עזרתי לה- הייתי נושאת הכלים שלה. סבלתי נורא מקור ותנאים ירודים, לא היו בגדים להלביש לי ואמא סבלה מאוד מלראות אותי כילדה קטנה שסובלת מקור ומרעב. התנאים הסניטרים היו ירודים בלי לדבר אפילו על היגיינה. לא ישנו כמו בני אדם, לא אכלנו, סבלנו ממחלות ועקב כל המצב הזה לא הייתה לי ילדות נורמאלית.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

כשהמלחמה הסתיימה היה איחוד משפחתי. חזרנו לעיר בוקרשט לבבית שלנו, הייתה לנו דירה אבל לא נשאר שם אף רכוש או רהיטים, בזזו לנו את כל הרכוש וגם את ביתם של סבי וסבתי הרוסו ולקחו מכל הבא ליד. היינו צריכים להתחיל מחדש. הלכתי ללמוד בבית ספר, למדתי עד אמצע כיתה ד' ומשם המשכתי בארץ. בבית הספר היו ילדים גויים ואני הייתי היהודייה היחידה, וגם אחרי המלחמה סבלנו מאנטישמיות ומחלות שספגנו עקב תנאים ירודים וקשים.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בשנת 1951 הגענו ארצה בהפלגה עם האוניה טרנסילבניה. לקחו אותנו לשער העלייה, היינו שם במשך שבועיים ולאחר מכן שלחו אותנו למעברה בנהרייה. גרנו שם חודש ימים באוהל עם סבא וסבתא, שש נפשות באוהל אחד. השירותים והקלחות ששירתו את כולם היו במרחק רב מהאוהלים. לא קיבלנו כל עזרה או סיוע פרט לתלוש מזון מאוד מצומצם, קיבלנו רק 100 גרם לנפש לשבוע, אבקת ביצים, במקום מרגרינה קיבלנו קוקוסין שאותו מרחנו על הלחם. מאוחר יותר עברנו לחדר פחון מאלומיניום. אני סילביה הייתי בת עשר, אני זוכרת את החיים בפחות. בחורף היה נורא קר- כמו לחיות בתוך מקרר, ובקיץ כמו בתוך כבשן ממש רתחנו מחום. סבתא וסבא קיבלו פחון בנפרד. המשכתי ללמוד את כיתה ד' בבית הספר כצנלסון, למדתי עברית תוך כדי הלימודים, כולם היו עולים חדשים מרומניה ופולניה והיו גם תימנים. למדנו כולנו בכיתה אחת. כעבור חמש שנים קיבלנו דירה בממשלתי, סבי וסבתי עברו לדירה בשכונת טרומפלדור. אבא שלי עבד כפועל בניין ואמא שלי עבדה בניקיון בתים ובתי קפה בנהרייה "גינתי" כדי לעזור בפרנסת המשפחה. אחרי שנים אבא פתח גלנטריה במרכז מסחרי בטרומפלדור וכך חיינו עם השנים התקדמנו ונקלטנו בארץ. בשנת 1958 הכרתי את יצחק בעלי שהגיע שנים קודם לארץ לאחר שעבר את המלחמה ברומניה. בשנת 1959 התחתנו בנהרייה ומאז אנחנו גרים וחים כאן. עבדנו מאוד קשה, התפרנסנו למחייתנו וניסינו לשכוח את העבר אך זה קשה מאוד, החוויות הקשות נשארות תמיד בזיכרוננו, בעיקר בלילות מרגישים כאילו זה קרה אתמול.

ראיון: שושנה צ'רכי

נהרייה, מרץ 2013